

Arrest

nr. 86 538 van 30 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. DESUTTER, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Georgisch staatsburger van Armeense origine, woonde afwisselend in Tbilisi en in Alchankalaki in de regio Samtskhe-Javakhetie.

Sinds 2006 bent u lid van ‘Ediny Javakhk’ (United Javakhk), een organisatie die opkomt voor de rechten van de Armeense bevolking in Georgië. Uw zoon was sinds 2008 een kandidaat om lid te worden van de jeugdafdeling van deze organisatie.

Ten gevolge van jullie activiteiten voor ‘Ediny Javakhk’ ondervonden u en uw zoon problemen met de Georgische autoriteiten. U werd viermaal aangehouden door de politie.

Het eerste voorval was toen u samen met uw vrouw en zoon in jullie wagen reden in het dorp Nardivaie en werden tegengehouden door de politie. Jullie documenten werden gecontroleerd en jullie werden anderhalf uur ondervraagd maar niet meegenomen naar het politiekantoor.

Het volgende voorval was toen u samen met uw zoon vanuit jullie woning in Alchankalaki werden meegenomen naar het politiebureau. Jullie werden ondervraagd over een incident waarbij er aan de universiteit vensters waren ingegoooid. De volgende dag werd u samen met uw zoon vrijgelaten. Op 06/12/2006 werd u van in jullie woning in Tbilisi meegenomen door de politie. U werd toen erg geslagen en belandde in het hospitaal waar u tot 15/12/2006 verbleef. In 2007 werd u opnieuw vanuit jullie woning in Tbilisi meegenomen door de politie. U werd zwaar geslagen en de volgende dag vrijgelaten. U ging diezelfde dag nog naar de dokter voor verzorging. Uw zoon werd begin oktober 2008, ongeveer 15 dagen voor jullie vlucht uit Georgië, in jullie woning in Tbilisi aangehouden door de politie. De volgende dag werd hij vrijgelaten. Uw vrouw werd tijdens een huiszoeking in jullie woning in Tbilisi geduwd door de wijkagent waardoor ze ten val kwam en naar het hospitaal werd gebracht. Verder haalt u aan dat de leiders van 'Ediny Javakhk' ook problemen kenden. Zo werd V.C. (...) in 2008 gearresteerd en is hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar. Een andere leider, G.C. (...), is op de vlucht en wordt gezocht door de Georgische autoriteiten. Eind oktober 2008 vluchtte u samen met uw gezin in een wagen naar Batumi waar jullie de boot namen naar Odessa, Oekraïne. Hierna reisden jullie naar Lvov waar jullie bleven tot begin februari 2009, de dag waarop jullie in een bus naar België kwamen. U vroeg samen met uw vrouw A.P. (...) (O.V. 6.385.697) en uw zoon S.P. (...) (O.V. 6.385.692) op 05/02/2009 asiel aan in België. Via een vriend heeft u ondertussen vernomen dat de politie bij u thuis langskomt en vragen over u stelt. U bent in het bezit van de volgende documenten: uw identiteitskaart en internationaal paspoort, rijbewijs, invaliditeitskaart, een kopie van uw geboorteakte en huwelijksakte, een bewijs dat u sinds 2006 lid bent van 'Ediny Javakhk', twee medische attesten dd. 07/12/2006 en dd. 20/03/2007, een bewijs van hospitalisatie in december 2006, en een Belgisch medisch attest dd. 15/12/2011."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen (CGVS p. 7-9; DVZ vragenlijst p. 2) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 4-6; DVZ vragenlijst zoon p. 2) blijkt dat jullie ten gevolge van jullie activiteiten voor 'Ediny Javakhk', een organisatie die opkomt voor de rechten van de Armeense bevolking in Georgië, vanaf 2006 problemen ondervonden met de Georgische autoriteiten.

U haalt aan dat de leiders van 'Ediny Javakhk' ook problemen ondervonden. Zo werd V.C. (...) in 2008 gearresteerd en is hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van tien jaar. Een andere leider, G.C. (...), is op de vlucht en wordt gezocht door de Georgische autoriteiten.

U haalt ook aan dat Armenen in Georgië omwille van hun origine gediscrimineerd worden; zo stelt u o.a. dat er momenteel geen personen van Armeense origine zetelen in het parlement.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de Armeense nationalist V.C. (...) en G.C. (...) in 2008 inderdaad problemen kenden met de Georgische autoriteiten.

Verder blijkt nog uit deze informatie dat in 2009 twee activisten van de nationalistische partij 'Dashnak' werden gearresteerd wegens spionage voor Rusland (nadat ze schuldig hadden gepleit werden ze vrijgelaten).

Bepaalde organisaties, zoals bv. de radicale Armeense organisatie 'Yerkir Union', halen deze incidenten aan om te stellen dat Armenen systematisch worden vervolgd in Georgië.

Na uitgebreid opzoekingswerk door Cedoca, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, dient geconcludeerd te worden dat deze stelling niet ondersteund wordt door het overgrote deel van de lokale en internationale mensenrechtenorganisaties en overheden maar eerder een minderheidsstandpunt is, ingenomen door de Armeense patriotische beweging die deze situatie gebruikt om haar eigen agenda na te streven.

Zo heeft een delegatie van het Commissariaat-generaal tijdens een missie naar Georgië in 2008 meerdere vertegenwoordigers van NGO's en de Georgische ombudsman voor de mensenrechten de vraag voorgelegd of Armenen als etnische minderheid het slachtoffer zijn van vervolgingen in Georgië. Alle aangesproken instanties ontkenden hierop dat dit het geval is.

Ook blijkt uit de verschillende geraadpleegde rapporten die verschenen tussen 2008 - 2011, zelfs deze die de problematiek rond V.C. (...) bespraken, dat er geen melding wordt gemaakt van vervolgingsdaden, met etnie als motief, ten aanzien van personen die behoren tot de Armeense gemeenschap in Georgië. Het rapport van the Minority Rights Group International (MRGI) wijst bijvoorbeeld op de problemen die de Armeense gemeenschap ondervindt in Georgië en maakt hieromtrent melding van spanningen in Samtskhe-Javakhetie, de regio waar u vandaan komt. Het

MRGI schrijft dat spanningen er zich voordeden n.a.v. de pogingen om het Georgische taalonderwijs veilig te stellen en de lokale leerplannen te stroomlijnen met de nationale.

Verder waren de pogingen om de etnisch Armeense bemande regionale politie te herorganiseren een bron van conflict evenzo als de lang bestaande geschillen over de toewijzing van kerken tot de Armeense of Georgische geloofsovertuigingen. Nergens is er echter sprake van vervolgingen ten aanzien van Armenen in deze regio.

Ten slotte blijkt - in tegenstelling tot hetgeen u beweerde - uit de bovenvermelde informatie dat er momenteel drie parlementsleden van Armeense origine in het Georgische parlement zetelen.

Gelet op uw beweerde activisme is het onaannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn en moet besloten worden dat u bewust de situatie van de Armenen in Georgië slechter voorstelt dan ze in werkelijkheid is.

Concluderend dient te worden besloten dat uit betrouwbare en gezaghebbende bronnen blijkt dat er actueel in Georgië voor etnisch Armenen geen situatie van vervolging is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen die betrekking hebben op Armeense nationalistische, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (u en uw zoon werden meerdere malen aangehouden door de Georgische autoriteiten omwille van jullie activiteiten voor de nationalistische Armeense beweging 'Ediny Javakhk') niet aannemelijk.

U brengt immers zelf geen overtuigende, concrete bewijsstukken aan die de door u beschreven ingrijpende problemen bevestigen, terwijl dit van u verwacht kan worden, gezien dergelijke gegevens volgens de informatiebronnen van het Commissariaat-generaal, waarvan bijlage in het administratief dossier werd gevoegd, hoe dan ook voorhanden zouden moeten zijn, gelet op de ernst van de moeilijkheden die u zichzelf toeschrijft.

U verklaart hieromtrent (CGVS p. 2-3) dat het attest dd. 20/06/2009 aantoont dat u sinds maart 2006 lid bent van 'Ediny Javakhk'. Uw advocaat had u verteld dat u over bewijzen diende te beschikken en daarom had u deze vraag doorgespeeld aan een vriend in Georgië. Die ging het voorgelegde attest aanvragen bij de politie.

Het mag echter merkwaardig genoemd worden dat uw vriend een attest bij de politie zou aanvragen én bekomen waaruit blijkt dat u lid bent van een verboden organisatie.

Mocht u daadwerkelijk vervolgd worden door uw autoriteiten is het weinig geloofwaardig dat uw vriend bij de politie een dergelijk attest zou aanvragen, gelet op het risico waaraan hij zichzelf hierdoor blootstelt. U werd immers in Georgië geïnterviewd door de politie en via een vriend heeft u in België vernomen dat de politie bij u thuis langskomt en vragen over u stelt. En wat u van uw kant betreft, indien u werkelijk de Georgische autoriteiten vreest, is het bijzonder opmerkelijk dat u zich, zelfs gebeurde dit onrechtstreeks, tot diezelfde autoriteiten zou wenden om een bewijs van uw lidmaatschap van een verboden organisatie te bekomen.

Het is bovendien bijzonder merkwaardig dat uit het door u neergelegde document blijkt dat dit werd opgesteld door een politiekolonel van het Ministerie van binnenlandse Zaken en dat het gericht werd aan het hoofd van het onderzoeksdepartement van de politie. Het is echter niet gebruikelijk dat een burger in het bezit komt van een dergelijk intern politie document.

In het licht van deze vaststellingen heeft dit attest onvoldoende bewijskracht om het gebrek aan geloofwaardigheid van uw asielaanvraag te herstellen, maar wordt integendeel enkel de onaannemelijkheid van uw aanvraag verder bevestigd.

Daarenboven vertonen uw opeenvolgende verklaringen en deze van uw zoon en vrouw ernstige tegenstrijdigheden waardoor de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag verder wordt ondermijnd.

Zo verklaart u (CGVS p. 5-6) dat u driemaal in jullie woning werd aangehouden door de politie; éénmaal samen met uw zoon uit de woning in Alchankalaki, en tweemaal u alleen uit jullie woning in Tbilisi.

Uw zoon stelt echter (CGVS zoon p. 5) dat u nog eens zonder hem van thuis uit in Alchankalaki werd meegenomen door de politie. Uw zoon stelt verder (CGVS zoon p. 4-5) dat toen hij samen met u vanuit jullie woning in Alchankalaki werd aangehouden door de politie, u dezelfde dag nog werd vrijgelaten en dat hij pas 4 à 5 dagen later werd vrijgelaten. Hij stelt eveneens dat hij toen heel erg was geslagen. U verklaart daarentegen (CGVS p. 6) dat u de volgende dag samen met uw zoon werd vrijgelaten en dat uw zoon toen niet geslagen was.

Uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 4) dat zij er éénmaal bij aanwezig was toen u werd aangehouden, met name toen jullie onderweg in de wagen werden tegengehouden door de politie. Uw vrouw stelt uitdrukkelijk dat zij bij uw andere drie arrestaties die in jullie woning plaatsvonden niet aanwezig was. U verklaart echter (CGVS p. 6) dat toen u in december 2006 thuis in Tbilisi door de politie werd aangehouden uw vrouw hierbij aanwezig was.

Uw zoon stelde aanvankelijk (CGVS zoon p. 4-5) dat hij tweemaal werd aangehouden; éénmaal in juli 2008 samen met u uit de woning in Alchankalaki, en éénmaal in oktober 2008 hij alleen uit jullie woning in Tbilisi. Hij stelde uitdrukkelijk dat beide arrestaties plaatsvonden in hetzelfde jaar m.n. 2008. Gevraagd of hij net zoals u ook problemen heeft gekend in 2006, wijzigt uw zoon plots zijn verklaringen en stelt hij (CGVS zoon p. 6) ook nog eens op 12/03/2006 samen met u te zijn gearresteerd in de woning te Alchankalaki. Deze bewering valt echter niet te rijmen met uw verklaringen dat u samen met uw zoon éénmaal uit de woning in Alchankalaki werden aangehouden.

Ook moet gesteld worden dat het feit dat uw zoon plots een uiterst gedetailleerde datum - 12/03/2006 - geeft waarop hij werd aangehouden maakt dat zijn verklaringen weinig doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat hij deze door studie heeft proberen eigen te maken.

Uit uw verklaringen (CGVS p. 3) en deze van uw zoon (CGVS zoon p. 2) blijkt bovendien dat jullie een maand voor jullie gehoor bij het Commissariaat-generaal internationale paspoorten bij de Georgische ambassade in België aanvroegen die jullie dan zelf tien dagen later zijn gaan ophalen.

Het aanvragen van een internationaal paspoort - dat volgens uw verklaring nodig was om een tramabonnement in België te bekomen - valt niet te rijmen met uw bewering als zou u tot op heden vervolging door de Georgische autoriteiten vrezen.

De vaststelling dat u na uw asielaanvraag nog vrijwillig in contact trad met de Georgische autoriteiten om u administratief te laten ondersteunen relativeert immers sterk uw voorgehouden vrees voor vervolging voor deze overheid.

Van een persoon die om de internationale bescherming van een derde land verzoekt uit vrees jegens de autoriteiten van zijn herkomstland, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich onthoudt van contacten met de autoriteiten van wie de vervolging uitgaat. Dit klemt des te meer nu u ook verklaarde dat om een tramabonnement in België te bekomen men u vroeg uw identiteitskaart voor te leggen, een document die u reeds in uw bezit had.

Hiermee ondergraaft u zelf de beweerde reden waarom u een internationaal paspoort aanvroeg. Uw zoon verklaarde dan weer dat jullie deze internationale paspoorten gingen aanvragen bij de Georgische ambassade enkel en alleen om te bewijzen dat jullie van Georgië zijn daar jullie identiteitskaart louter geldig is in Georgië.

Concluderend moet worden gesteld dat het feit dat u en uw gezin zich tot de Georgische ambassade wendden en met succes een internationaal paspoort verkregen niet enkel aantoonst dat u en uw gezin jullie autoriteiten niet vrezen maar ook dat jullie kunnen rekenen op de steun van de Georgische autoriteiten.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen (CGVS p. 5) en deze van uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) en zoon (CGVS zoon p. 3-4) inzake jullie vluchtroute per bus van Oekraïne naar België.

U verklaart dat jullie onder begeleiding van een passeur reisden met een Oekraïns internationaal paspoort maar u weet niet of er een Schengenvisum was in aangebracht. U kan evenmin enige informatie (land, soort, doel, documenten ter ondersteuning) geven over een eventueel visum. U heeft dit paspoort nooit in handen gehad en de passeur heeft u nooit enige informatie gegeven over een eventueel visum.

Uw zoon vermoedt dat jullie reisden met een Oekraïns internationaal paspoort, maar is hierover niet zeker. Hij kon evenmin enige informatie (land, soort, doel, documenten ter ondersteuning) geven over een eventueel visum dat zich in het paspoort zou bevonden hebben.

Uw vrouw had geen weet als zouden er internationale paspoorten voor jullie zijn aangemaakt. Deze verklaringen zijn niet enkel incoherent maar ook onaannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat jullie geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en niet op de hoogte zijn van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt / die voor jullie was aangemaakt, niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie met een eigen Georgisch internationaal paspoort zijn gereisd en dit bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden.

Dit wordt verder bevestigd door de verklaringen van uw zoon die stelt (CGVS zoon p. 4) dat jullie met jullie Georgisch internationaal paspoort reisden van Georgië naar Oekraïne waar de paspoorten werden afgenomen door de passeur. U (CGVS p. 5) en uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) beweerden echter dat jullie in Georgië nooit een internationaal paspoort hebben gehad.

De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

U verklaart (CGVS p. 2 & 4) dat u geheugenproblemen heeft en legt ter ondersteuning hiervan een medisch attest dd. 15/12/2011 neer.

In dit medisch attest wordt er in het Frans melding gemaakt dat (eigen vertaling) "de ondergetekende dokter in de geneeskunde lijdt aan diverse neurologische aandoeningen zoals o.a. concentratie- en geheugenproblemen".

Het Commissariaat-generaal gaat er in alle redelijkheid vanuit dat de inhoud van dit medisch attest betrekking heeft op u. Het stelt daarenboven vast dat uit het in uiterst summiere bewoordingen opgestelde attest alvast niet kan worden afgeleid dat de gemelde concentratie- en geheugenproblemen dusdanig zijn dat ze u zouden verhinderen om coherente en gedetailleerde verklaringen te doen in het kader van uw asielaanvraag.

Daartegenover staat dat uit de algemeenheid van de verslagen van uw asielverklaringen (CGVS gehoorverslag dd.13.12.2011; DVZ verklaring dd.02.03.2009; CGVS-vragenlijst dd.02.03.2009) duidelijk blijkt dat u wel degelijk in staat bent tot gedetailleerde en coherente verklaringen.

Wat dit attest betreft kan begrip opgebracht worden voor de eventuele moeilijkheden die u zou hebben doch dit attest is geenszins van die aard dat het de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, noch de vaststelling dat u zich in België aanbod bij de Georgische ambassade om een internationaal paspoort te bekomen, noch uw ongeloofwaardige reisroute, kan verklaren.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u overige neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, invaliditeitskaart, een kopie van uw geboorteakte en huwelijksakte, en uw internationaal paspoort, bevatten persoonsgegevens die niet worden betwist.

De door u neergelegde medische attesten dd. 12/2006 en dd. 20/03/2007, en attest van hospitalisatie in december 2006, maken geen melding van de door u beweerde omstandigheden waarin u toen medische verzorging nodig had."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 maart 2012 aan dat de commissaris-generaal zichzelf in zijn beslissing tegenspreekt.

Hij stelt (zie verzoekschrift p. 4): *"Het CGVS stelt dat er nergens sprake is van vervolgingen ten aanzien van Armenen in de regio en de stelling dat verschillende Armenen systematisch worden vervolgd in Georgië, niet ondersteund wordt door het overgrote deel van de lokale en internationale mensenrechtenorganisaties en verwijst hiervoor naar de verschillende geraadpleegde rapporten."*

Hij wijst er op dat anderzijds in deze rapporten nochtans wél vermeld wordt dat de leider van 'Ediny Javakhk', V.C., is gearresteerd geworden in 2008 en in januari 2009 twee andere lokale activisten eveneens werden gearresteerd.

Bovendien blijkt uit deze rapporten, aldus verzoeker, dat A.S., voorzitter van de NGO Multinational Georgia, in één van de aangehaalde rapporten uit augustus 2010 bevestigt dat er een tendens is om verschillende groepen mensen van Armeense afkomst te vervolgen en dat de Georgiërs met Armeense afkomst, onder het dictaat leven van de Georgische autoriteiten.

Verder citeert verzoeker nog een communiqué van de Union Yerkir van april 2009 en haalt hij eveneens nog E.A., voorzitter van het CIPDD, aan die stelt dat er spanningen zijn in de regio en dat er weliswaar geen massa repressie aan de gang is, maar dat het moeilijk te zeggen valt hoe zwaar de aanpak van de politiediensten is ten overstaan van Georgiërs van Armeense afkomst die zich actief politiek inzetten.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal helemaal ten onrechte zijn feitenrelaas als ongeloofwaardig afwijst en in ieder geval niet afdoende aantoon dat zijn verhaal ongeloofwaardig zou zijn.

Verzoeker laat ook gelden dat hij vaststelt dat de commissaris-generaal pas meer dan tweeënhalfjaar na het indienen van zijn asielaanvraag, de moeite heeft genomen om hem en zijn gezin op te roepen voor een verhoor, zodat het gezien het tijdsverloop logisch is dat er hier en daar een anomalie voorkomt in hun verhaal.

Bovendien benadrukt verzoeker dat hij geheugenproblemen heeft, hetgeen werd gestaafd door een medisch attest van 15 december 2011; dat hij in zijn verklaringen enkele ongerijmdheden met betrekking tot data en feiten heeft vermeld is volgens hem, naast het grote tijdsverloop, te wijten aan zijn psychisch-medische toestand, waarvan hij reeds van in het begin van het verhoor op het Commissariaat-generaal melding maakte en daarom ook dit medisch attest neerlegde.

Verzoeker wijst er op dat zowel hij als zijn zoon, in hun land van herkomst verschillende malen werden aangehouden door de politiediensten en dat ze herhaaldelijk werden geïntimideerd en geslagen, met als hoogtepunt de feiten van oktober 2008, waarbij zijn zoon in het ziekenhuis diende te worden opgenomen.

Verzoeker voert aan dat het uiterst naïef is te veronderstellen dat men de Poolse grens onmogelijk kan passeren zonder Schengenvisum; de voorbeelden van mensen die via de Poolse grens de EU binnenkomen zonder dit visum, zijn volgens hem legio.

Volgens verzoeker is het ook naïef te veronderstellen dat er geen misbruiken zouden zijn bij de grensinspectiediensten; theorie en praktijk liggen volgens hem ver uiteen. Het is niet omdat er enkele voorbeelden worden gegeven waaruit zou blijken dat de Poolse grensinspectie wel degelijk werk levert, dat er geen enkel misbruik is. Volgens verzoeker kan zelfs de vraag gesteld worden of het misbruik niet veel groter is dan aangenomen, gelet op het groot aantal asielzoekers die op deze manier hun geluk komen zoeken in Europa.

Verzoeker stelt dat hij en zijn gezin niet met een eigen internationaal paspoort hebben gereisd; ze hebben voor de reis van Oekraïne naar België, alles laten regelen door een passeur die ze hiervoor rijkelijk hebben vergoed; ze hadden zelf geen paspoort in handen en reisden aan boord van een toeristenbus, waarbij er volgens hem geen individuele paspoortcontrole is gebeurd.

Verzoeker besluit door te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is; hij verwijst naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en naar artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij wél degelijk beantwoordt aan de criteria, zoals gedefinieerd door het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), om als vluchteling erkend te worden.

Verzoeker vraagt derhalve van hem de vluchtelingenstatus te erkennen of hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr.

163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst op dat uit betrouwbare en gezaghebbende bronnen blijkt dat er actueel in Georgië voor etnisch Armenen geen situatie van vervolging is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen die betrekking hebben op Armeense nationalistische bewegingen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

De commissaris-generaal besloot hieruit dat de door verzoeker beschreven ernstige moeilijkheden, met name het feit dat verzoeker en zijn zoon meerdere malen werden aangehouden door de Georgische autoriteiten omwille van hun activiteiten voor de nationalistische Armeense beweging "Ediny Javakhk", niet aannemelijk zijn.

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal zichzelf tegensprekt en aangeeft dat er wel degelijk een tendens is om verschillende groepen mensen van Armeense afkomst te vervolgen en dat de Georgiërs met Armeense afkomst onder het dictaat leven van de Georgische autoriteiten, overtuigt niet.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing in geen geval sprake is van een tegenstrijdigheid in de motivering.

De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing inderdaad dat uit de informatie waarover hij beschikt, blijkt dat de Armeense nationalistische V.C. en G.C. in 2008 problemen kenden met de Georgische autoriteiten. Hij voegde hier nog aan toe dat uit deze informatie blijkt dat in 2009 twee activisten van de nationalistische partij 'Dashnak' werden gearresteerd wegens spionage voor Rusland. De commissaris-generaal stelde nog dat bepaalde organisaties deze incidenten aanhalen om te stellen dat Armenen systematisch worden vervolgd in Georgië. Op basis van informatie verzameld door Cedoca, kon de commissaris-generaal echter terecht besluiten dat deze stelling niet ondersteund wordt door het overgrote deel van de lokale en internationale mensenrechtenorganisaties en overheden maar eerder een minderheidsstandpunt is, ingenomen door de Armeense patriotische beweging die deze situatie gebruikt om haar eigen agenda na te streven.

De commissaris-generaal motiveerde dat een delegatie van het Commissariaat-generaal tijdens een missie naar Georgië in 2008 meerdere vertegenwoordigers van NGO's en de Georgische ombudsman voor de mensenrechten de vraag voorgelegd heeft of Armenen als etnische minderheid het slachtoffer zijn van vervolgingen in Georgië; alle aangesproken instanties ontkenden hierop dat dit het geval is.

Ook benadrukte de commissaris-generaal dat uit de verschillende geraadpleegde rapporten die verschenen tussen 2008 – 2011, zelfs deze die de problematiek rond V.C. bespreken, blijkt dat er geen melding wordt gemaakt van vervolgingsdaden, met etnie als motief, ten aanzien van personen die behoren tot de Armeense gemeenschap in Georgië.

De commissaris-generaal kon dus wel degelijk terecht besluiten dat uit de veelheid van betrouwbare en gezaghebbende bronnen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, blijkt dat er actueel in Georgië voor etnisch Armenen geen situatie van vervolging is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift poogt de omstandige motivering van de commissaris-generaal te weerleggen door een selectieve lezing van de verschillende rapporten en door het louter citeren van enkele zinsneden uit de gehanteerde informatie.

Verzoeker slaagt er door dergelijke handelwijze evenwel niet in om de informatie van de commissaris-generaal te ontcrachten, noch brengt hij concrete gegevens of andersluidende informatie bij die zijn vervolgingsrelaas ondersteunen.

De Raad schaart zich achter de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker de situatie van de Armenen in Georgië slechter tracht voor te stellen dan ze in werkelijkheid is.

Verder stelde de commissaris-generaal terecht vast dat de opeenvolgende verklaringen van verzoeker en deze van zijn zoon en zijn echtgenote, ernstige tegenstrijdigheden vertonen, waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder wordt ondermijnd;

“Zo verklaart u (CGVS p. 5-6) dat u driemaal in jullie woning werd aangehouden door de politie; éénmaal samen met uw zoon uit de woning in Alchankalaki, en tweemaal u alleen uit jullie woning in Tbilisi.

Uw zoon stelt echter (CGVS zoon p. 5) dat u nog eens zonder hem van thuis uit in Alchankalaki werd meegenomen door de politie. Uw zoon stelt verder (CGVS zoon p. 4-5) dat toen hij samen met u vanuit jullie woning in Alchankalaki werd aangehouden door de politie, u dezelfde dag nog werd vrijgelaten en dat hij pas 4 à 5 dagen later werd vrijgelaten. Hij stelt eveneens dat hij toen heel erg was geslagen. U verklaart daarentegen (CGVS p. 6) dat u de volgende dag samen met uw zoon werd vrijgelaten en dat uw zoon toen niet geslagen was.

Uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 4) dat zij er éénmaal bij aanwezig was toen u werd aangehouden, met name toen jullie onderweg in de wagen werden tegengehouden door de politie. Uw vrouw stelt uitdrukkelijk dat zij bij uw andere drie arrestaties die in jullie woning plaatsvonden niet aanwezig was. U verklaart echter (CGVS p. 6) dat toen u in december 2006 thuis in Tbilisi door de politie werd aangehouden uw vrouw hierbij aanwezig was.

Uw zoon stelde aanvankelijk (CGVS zoon p. 4-5) dat hij tweemaal werd aangehouden; éénmaal in juli 2008 samen met u uit de woning in Alchankalaki, en éénmaal in oktober 2008 hij alleen uit jullie woning in Tbilisi. Hij stelde uitdrukkelijk dat beide arrestaties plaatsvonden in hetzelfde jaar m.n. 2008. Gevraagd of hij net zoals u ook problemen heeft gekend in 2006, wijzigt uw zoon plots zijn verklaringen en stelt hij (CGVS zoon p. 6) ook nog eens op 12/03/2006 samen met u te zijn gearresteerd in de woning te Alchankalaki. Deze bewering valt echter niet te rijmen met uw verklaringen dat u samen met uw zoon éénmaal uit de woning in Alchankalaki werden aangehouden. Ook moet gesteld worden dat het feit dat uw zoon plots een uiterst gedetailleerde datum - 12/03/2006 - geeft waarop hij werd aangehouden maakt dat zijn verklaringen weinig doorleefd overkomen en wijst er eerder op dat hij deze door studie heeft proberen eigen te maken.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het gezien het tijdsverloop, logisch is dat er hier en daar een anomalie voorkomt in hun verhaal, antwoordt de Raad dat van verzoeker verwacht mag worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, in casu het aantal keer dat hij zou zijn aangehouden door de politie en de omstandigheden van de arrestaties en de vrijlating, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoeker daarnaast aanvoert dat hij geheugenproblemen heeft, en een medisch attest van 15 december 2011 tot staving voorbrengt, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelde dat uit de uiterst summiere bewoordingen van bedoeld attest niet kan worden afgeleid dat de gemelde concentratie- en geheugenproblemen dusdanig zijn dat ze verzoeker zouden verhinderen om coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. De commissaris-generaal voegde er in zijn beslissing nog aan toe dat uit de algemeenheid van de verslagen van verzoekers verklaringen gebleken is dat verzoeker wel degelijk in staat is tot gedetailleerde en coherente verklaringen. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal terecht heeft besloten dat het medisch attest geenszins van dien aard is dat het de diverse tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgedragen asielrelaas, kan verklaren.

Daarnaast merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat het feit dat verzoeker en zijn gezin zich tot de Georgische ambassade in België wendden en een internationaal paspoort verkregen niet enkel aantoonde dat hij en zijn gezin hun autoriteiten niet vrezden, maar ook dat ze kunnen rekenen op de steun van hun autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift dit motief onbehandeld laat waardoor het staande blijft.

Ten slotte liet de commissaris-generaal in de bestreden beslissing correct gelden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake zijn vluchtroute per bus van Oekraïne naar België:
“U verklaart dat jullie onder begeleiding van een passeur reisden met een Oekraïns internationaal paspoort maar u weet niet of er een Schengenvisum was in aangebracht. U kan evenmin enige informatie (land, soort, doel, documenten ter ondersteuning) geven over een eventueel visum. U heeft dit paspoort nooit in handen gehad en de passeur heeft u nooit enige informatie gegeven over een eventueel visum. Uw zoon vermoedt dat jullie reisden met een Oekraïns internationaal paspoort, maar is hierover niet zeker. Hij kon evenmin enige informatie (land, soort, doel, documenten ter ondersteuning) geven over een eventueel visum dat zich in het paspoort zou bevonden hebben. Uw vrouw had geen weet als zouden er internationale paspoorten voor jullie zijn aangemaakt. Deze verklaringen zijn niet enkel incoherent maar ook onaannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat jullie geen informatie kunnen geven over jullie reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document / (valse) paspoort dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke jullie niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en niet op de hoogte zijn van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt / die voor jullie was aangemaakt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie met een eigen Georgisch internationaal paspoort zijn gereisd en dit bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. Dit wordt verder bevestigd door de verklaringen van uw zoon die stelt (CGVS zoon p. 4) dat jullie met jullie Georgisch internationaal paspoort reisden van Georgië naar Oekraïne waar de paspoorten werden afgenomen door de passeur. U (CGVS p. 5) en uw vrouw (CGVS vrouw p. 3) beweerden echter dat jullie in Georgië nooit een internationaal paspoort hebben gehad. De geloofwaardigheid van jullie asielrelaas als ook jullie algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.”

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande beweert dat het uiterst naïef is om te veronderstellen dat men de Poolse grens onmogelijk kan passeren zonder Schengenvisum en om te veronderstellen dat er geen misbruiken zijn bij de grenscontrole, beperkt verzoeker zich louter tot het betwisten van de vaststellingen van de commissaris-generaal, gesteund op informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, door het opwerpen van enkele blote beweringen.

Dergelijke handelwijze is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om zich tegen de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten te verweren waar verzoeker met zijn vraagstelling of het misbruik van de gebrekkige grenscontroles niet veel groter is dan wordt aangenomen gelet op het grote aantal asielzoekers die op deze manier hun geluk komen beproeven in Europa, niet verder komt dan insinuaties welke niet door concrete gegevens ondersteund worden.

Verder herhaalt verzoeker in zijn verzoekschrift enkel zijn eerder afgelegde verklaringen aangaande zijn reisroute, wat de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing niet weerlegt.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker en zijn gezin met een eigen internationaal paspoort hebben gereisd en dit bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door hen verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop ze uit hun land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige in zijn verzoekschrift beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen –ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend. Verzoeker kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de wet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 13 december 2011 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE